

og hvad der tilsigtes af denne Naal, skønt det paa andre Maader er indtalt, kom dog nævnes her. Foraalet er, at samtlige Privatlærerinder og Lærere, der arbejder i Pigeskolens Tjeneste eller som Lærere i Gerning i Hjemmene, og gennem denne Sammenslutning blive en Magt, der kan faa Indflydelse og Betydning, naar Spørgsmaal Skolen vedrørende skal behandles. At saadanne kan nævnes: Lærerinders Uddannelse og deres Pensionering, Spørgsmaal paa vigtige, at de burde formaa enhver Lærerinde til at slutte sig til denne Forening. Det Baand, der synligt knytter Foreningens Medlemmer sammen, er Maanedsskriftet „Bog og Naal“, hvis Redaktion Frk. Lang nu forestaar alene. At den Sag, Frk. Lang kæmper for, en Gang vil sejre, derom er der ingen Tvivl, vi medgiver hendes Arbejde for den vore varmeste Ønsker; maatte Kvinderne ret snart erkende, at det er deres Interesser, der kæmpes for, og at de staar i Gæld til den, der vil paatage sig at være Banebryder, og som bærer de Byrder, der altid følger den, der staar i Breschen.

Teosofiens A. B. C.

(Fortsat.)

Naar et Menneske fødes,

bestemmes dets Omgivelser af Tankeformerne fra dets foregaaende Jordliv, ja de kan næsten siges at bestaa af disse. Og under Personens Vandring gennem Livet vil han, dersom det højere Jeg gør sin Indflydelse gældende, bestandig udsende gode, friske og sunde Tankeformer, der vil danne passende Omgivelser for det højere Jegs Udvikling i den paafølgende Inkarnation. Hvis det højere Jeg vedligeholder sin Indflydelse, vil det under Livet vinde Magt gennem Erfaring, selv om Personen ikke aner dets Tilværelse. Hvert godt, rent, uegennyttigt Ord, hver kærlighedsfuld Tanke eller Handling er et Trin op ad paa Udviklingens Stige og skaber gode Betingelser for dette eller det næste Jordlivs Omgivelser. Den Person derimod, som med fuldt Overlæg undertrykker sine bedre Følelser, som vægrer sig ved at lytte til Samvittighedens Stemme, og som følger sin lavere, dyriske Naturs Indskydelser, sinker sin aandelige Udvikling og skaber Aarsager, hvis Virkninger vil falde tilbage paa ham selv i dette eller et paafølgende Jordliv.

Ethvert Menneskes normale Levetid bestemmes af visse Naturløve, og ved Slutningen af denne Tidsperiode indtræffer

Døden,

ved hvilken de tre højere Principer overgaar i den Tilstand, som er kendt under Navnet „Devachan“. Som en Følge af Sygdom eller Ulykkestilfælde indtræffer sædvanligvis den fysiske Død før den normale Levetids Slutning. Kama, den dyriske Sjel, kan imidlertid ikke dø før ved Udløbet af den normale, lovbestemte Levetid, men overgaar som „Kama-Rupa“ i en Tilstand, under hvilken den er skilt fra det døde fysiske Legeme. Den Sfære, hvori Kama-Rupa befinder sig, kaldes

Kama-Loka.

Under denne Tilstand kan Kama-Rupa bringes i Samkvem med Mennesker, som anvender de nødvendige Midler og besidder de

nødvendige Evenskaber. Kama-Rupa kan besætte den såkaldte Personele Kama-Loka, og hentyer her Intelligens paa vore omstændigheder og giver sig til at tale eller paa forskellig Maade. Men der Betænkningerne er fordelagtige, kan Kama-Rupa materialisere sig tilstrækkeligt til at blive synlig, ikke blot for Mediet, men ogsaa for Tilskuerne. Dette Tilfælde betegner Kama-Rupa sig delvis Menneskets Væsen, lever saa at sige paa Mediets Bekostning, og opnaar tilsluttet fuldt Herredømme over Mediet, der bliver dets passive Værktøj og ofte mister al fysisk, moralsk og intellektuel Styrke. Denne Kama-Rupas Forbindelse med Menneskeslægten forklarer Tilværelsen af Middelalderens Hekse og disses Fremmaninger af „Aander“; endvidere mange occulte og spiritistiske Fænomener — alle uomstødelige Kendsgerninger til Trods for, at vesterlandsk „Videnskab“ sædvanligvis betragter dem som Hallucinationer eller Bedragerier *) Ved Udløbet af vedkommende Persons normale Levetid vil Kama-Rupa, hvis det ikke paa kunstig Vis har opsuget ny Livskraft ved Omgang med Mennesker, dø og opløses paa tilsvarende Maade, som det fysiske Legeme døde og opløstes. De tre højere Principer overgaar efter Døden i en Tilstand kaldet

Derachan,

en Tilstand af fuldstændig Lyksalighed, der nærmer sig Begrebet „Himmelen“. I Virkeligheden er Devachan en Illusions-Tilstand eller, om man vil, en Drøm, men en Drøm, der er langt skønnere og mere levende end vore Nætters.

Alle vort Jordlivs højere og ædlere Ønsker og Længsler synes i Devachan at blive opfyldte. Alle uegenkærlige Tanker og Følelser — Fader- og Moderkærlighed, Kærlighed til Næsten, Haab om Menneskets Velværd o. s. v. — bærer Frugt; thi Jeget anser sig ikke for at være udelukket fra den jordiske Sfære; det finder sig omgivet af Genstandene for dets Kærlighed og uegennyttige Ønsker og ser de Elskede nyde de ønskede Goder i Overflod. I den derachaniske Tilstand er det højere Jeg nøjere forbundet med Altets Aand og øser ny Energi fra Al-Energiens Ophav. For øvrigt gør det intet Fremskridt; thi Erfaring kan kun erhverves i det fysiske Jordliv. Efter lang Tids Forløb

re-inkarneres

Jeget i et nyt Legeme, dannet og omgivet af det forudgaaende Livs Tankeformer.

Man hører ofte indvende mod Re-inkarnationslæren, at hvis Teorien var sand, maatte vi have

Erindring om forudgaaede Inkarnationer.

Men vi maa betænke, at „Hukommelse“ er en Evne, som det højere Jeg kun kan udøve gennem de lavere Principer, gennem det forgængelige, fysiske Hjerneapparat, lige som det kun kan se, høre, føle o. s. v. gennem de fysiske Sansapparater. Teosofien lærer imidlertid, at Mennesket har syv Sanser, og at, efterhaanden som det højere Jeg udvikles gennem utallige Livs Erfaringer, nærmer det sig den Fuldkommenhedstilstand, da alle Sanserne — de fem, som vi kender,

*) Teosoferne er bestemte Modstandere af spiritistiske Séancer og i det hele taget af uvidende Menneskers Legen med occulte Kræfter.

selv som de højere Sanser — kan anvendes. Naar Jeget nærmer sig den arvaniske Tilstand vil det være i Stand til at overskue alle dets Inkarnationer og langs hele Vejen at se Aarsagen af enhver Begivenhed og Resultatet af enhver Aarsag.

Man har indvendt, at hvis vi i den paafølgende Inkarnation ikke véd, at vore Omgivelser er Følgen af vort Levnet i den nuværende Inkarnation, saa er der ingen Opmuntring til Fremskridt. Hertil kan svares, at vi i dette Liv paaskønner og nyder de Fordele, som vi i Almindelighed siger, at Naturen har givet os, uden at betænke, at de er Resultatet af vore egne Anstrengelser. Og hvis vi nyder disse Fordele nu, vil vi saa ikke lige saa vel nyde lignende Fordele til den Tid? Og vil vi ikke værdsætte dem endnu mere, hvis det er lykkedes os at vække vort højere Selv, den eneste uforanderlige og uforgængelige Del af vort Væsen, til en fuldere Forstaaelse af vort store Bestemmelse? Endvidere, hvis vor eneste Spørgsmål til at leve et bedre Liv er et egenkærligt Haab om personlig Belønning, saa vil vore Anstrengelser sandsynligvis blive frugtesløse; thi Hovedbetingelsen for alt aandeligt Fremskridt er Uegennyttighed. H. P. Blavatsky sagde, at den mest uvidende Person, ligegyldigt hvad hans Tro er, som alvorligt arbejder for andres Vel, gør mere for sit eget Fremskridt end det Menneske, som besidder store Kundskaber, men som, drevet af egennyttige Bevæggrunde, bruger sin Intelligens til at arbejde paa sit eget aandelige Fremskridt.

(Fortsættes.)

Bøger og Tidsskrifter.

Hvad alle Kvinder bør vide. En Bog for Kvinderne af en Kvinde. (Stjernholms Forlag). 3. og 4. Hefte er udkommet og indeholder bl. a.: Venskabsforholdet mellem Dreng og Pige, den første Kærlighed, passende Alder for Ægteskab, slemme Følger hos Kvinden af for tidligt Ægteskab og om, hvorledes en ung Pige skelner mellem de Sædelige og Usædelige af det andet Køn. Interessen bliver ikke mindre ved at følge Forfatteren, og der falder mange vejledende Ord til den unge Pige. Saaledes advares hun stærkt mod at gifte sig med en Drunker, selv om hun tror at kunne helbrede ham. „Ingen Kvinde har Ret til at give sine Børn en Drunker til Fader,“ siger hun. Døg dadler hun ikke mindre den „moderate Drunker“, som hun mener undergraver Familiens Grundpiller, fordi han gaar sorgløs og blind, men sikkert nedad.

Taarnt, Redaktør Johannes Jørgensen. 2. Bind, 1.—2. Hefte møder med et rigt og skønt Indhold, værdifuldt for de tænkende Naturer og let og skønt for de Unge, der endnu ikke har sat sig stille hen at grunde. Johannes Jørgensens Foraarssange svarer til deres Navn, der er Duft og milde Vinde. Sproget er hos denne Forfatter, enten han skriver i Prosa eller Vers, fuldt af Poesi og dybe Tanker. „Barmhjertigheden“ af Ernest Hello ved Francesco vilde tilfredsstille selv en Søren Kierkegaard.

Nylænde, Tidsskrift for Kvinder, bringer i Majheftet en sympatetisk Beskrivelse af Doktor Marie Ehrenrooth og hendes heldige